

Τὴ βαυλοπούλαν ἀγαπῶ | καὶ ἀρέπομαι νὰ τσῆ τὸ 'πῶ.
Σῦρε, μάννα, καὶ 'πέ τση το, γλυκοκουβένδιασέ τση το
Νάξ. ('Απόρυνθ.)

Θαροῶ βρίσκου ἀδελφούλια μου, νὰ γλυκοκουβεντιάσου
Μακεδ. (Καστορ.)

Νὰ μὴ μοῦ φᾶς τὴ γλῶσσα του ποὺ γλυκοκουβεντιάζει
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Πά'τε, βουνά, τὴν πάχνη σας, πά'τε τὴν κατσαχνιά
σας,
γιά ν' ἀγναντέψω, γιά νὰ ἰδῶ, νὰ γλυκοκουβεντιάσω
μ' αὐτὴν τὴ δόλια κλεφτουριά, μ' αὐτὸν τὸν Κατσαν-
τώνη
Πελοπν. (Μαντίν.)

Κι 'ς τὴ διξιά μου τὴ μυριά ν' ἀφήσ'τι παραθύρι,
γιά νὰ πιρνάη ἡ μαννούλα μου νὰ γλυκοκουβεντιάξη
Μακεδ. ('Επταχώρ.) Συνών. γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ. 2) Συνομιλῶ
ἐρωτικῶς πολλὰχ.: Γλέπ'ς νὰ ξιρουσαλιάζουντι κι ν' ἀρχ'νᾶν
νὰ γλυκοκουβεντιάξ'νι Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Νὰ κά-
θωνται πλάι πλάι νὰ γλυκοκουβεντιάσουνε, νὰ τῆς χαϊδεύη
τὰ μαλλιά Σ. Σκόκ., Διηγῆμ., 114. Τὸν τσακῶνω νὰ γλυκο-
κουβεντιάξη μὲ τὴν κόρη (= κόρη) Δ. Βουτυρ., Μέσ' 'ς τοὺς
ἀνθρωποφάγ., 80 || "Ἀσμ.

Πῶς νὰ 'κανα νὰ πέραγα τὸ ἔρημο ποτάμι
καὶ νὰ γλυκοκουβέντιαζα μὲ οὐλα τὰ κορίτσια
Πελοπν. (Μανιάκ.)

Δὲ θέλω 'γὼ παράδεισο μὴτ' ἐκκλησιὰ ν' ἀγιάσω,
μόν' θέλω τὸ πουλλάκι μου νὰ γλυκοκουβεντιάσω
Βιθυν.

Ρέομαι νὰ σὲ λογιάζουν, | νὰ σοῦ γλυκοκουβεντιάσουν
(ρέομαι = ἐπιθυμῶ, λογιάζω = βλέπω) Σκῦρ.

'Αντάμα τρῶν καὶ πίνουνε καὶ γλυκοκουβεντιάσουν
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., σ. 88,3 — Λεξ. Δημητρ.

γλυκοκουβεντολόγι τό, Α. Τανάγρ., "Αγγελ. ἐξολο-
θρ., 92.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο -
λ ὅ γ ι.

Τερπνὴ, εὐχάριστος, οἶονεὶ γλυκεῖα μακρὰ συζήτησις:
Χμ! περιέργο, πῶς δὲν ἀρχισαν ἀκόμη καὶ τὸ γλυκοκου-
βεντολόγι.

γλυκοκουβεντούλα ἡ, Ι. Μοσχον. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Α-
ποστολίδ., 258.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β ε ν τ ο ῦ -
λ α.

'Ερωτικὴ ὁμιλία, συζήτησις: Ποίημα.
Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ ζαχάρωμα! Στάθηκα μὲ σιγμοῦλα,
τὸν ἴδρω μου νὰ σκουπιστῶ, καὶ γλυκοκουβεντούλα
ἐπιασ' ὁ βωλοκόπος μου μὲ τὴ διχάλα-πὲς καὶ πὲς.

γλυκοκουδουνίζω Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 117 —
Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ δ ο υ ν ῖ ζ ω.
Παράγω ἀπαλόν, οἶονεὶ γλυκὺν κωδωνισμόν, ἐπὶ κωδῶ-
νων ζῶων ἐνθ' ἄν.: "Ἄς ἄκουε τὸ κυπρί του νὰ γλυκοκου-
δουνίση ἄλλη μὲ φορὰ Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκκούκι τό, K. Friedler, Grammaire, 1,524
Κορ., "Ατ., 4,81 γλυκόκοκκο Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ.

'Ελλάδ., 47 Χελδρ. Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. Φυτ., 85 — Λεξ.
Βερ. 136 Δημητρ.

'Εκ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι, ὡς δηλοῦται ἐκ
τοῦ παρὰ Δουκ. γ λ υ κ ο κ κ ο υ κ ῖ ο ν.

1) 'Ο καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis),
τῆς γ λ υ κ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἴδιον
τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ. τῶν
Πτελείδων (Ulmaceae) Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ. 'Ελλάδ.,
ἐνθ' ἄν. K. Friedler, Grammaire, ἐνθ' ἄν. Χελδρ. - Μη-
λιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βερ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκουκκιά ἡ, Λεξ. Βλάστ. 476 Δημητρ. γλυκο-
κοκκιά Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 490 — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ι.

Τὸ φυτὸν Κελτὶς ἡ νότιος (Celtis australis) τῆς οἰκογ.
τῶν Πτελείδων (Ulmaceae), τὸ ἀ λ ι κ ᾶ κ α β ο ν τοῦ Διο-
σκορ. ("Ἰλ. Ιατρ. 4,71), ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ -
κ ι 2, κ α κ α β ῖ ᾶ, κ ε ρ ᾶ δ α, κ ο κ κ ο ν ῖ ᾶ, κ ο π ρ ῖ β α,
κ ο ρ τ σ ι δ ῖ ᾶ, κ ο υ τ σ ο μ η λ ῖ ᾶ, λ ο υ τ ῖ ᾶ, μ ε λ ι -
κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, μ ι κ ρ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ, τ ρ ι κ ο υ κ κ ῖ ᾶ,
φ τ ε λ ο κ ο υ κ κ ῖ ᾶ.

γλυκοκουκουδιά ἡ, Δ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ὑ κ κ ο υ δ ο.

'Επὶ κυνός, ὁ λίχν νοήμων.

γλυκοκούκκουτσος ἐπίθ., Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαν-
νίρ., 127.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ κ κ ο ὑ τ σ ι.

'Επὶ ἀνθρώπου, ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφη-
βείας: Τὸ δεκάξι, σὰν παιδάκι κι αὐτό, κάπως γλυκοκούκ-
κουτσο.

γλυκοκούλλουρο τό, 'Ηράκλ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι.
Τὸ κ ο υ λ λ ο ῦ ρ ι τὸ παρασκευαζόμενον διὰ τὰς ἐορτάς
τοῦ Πάσχα: Μετὰ τοιμάζομε τὸ ζυμωτό, κάτι γλυκοκούλ-
λουρα μὲ ἀβγά.

γλυκοκουναῖτος ἐπίθ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κα-
ταλ. -ᾶ τ ο ς.

Γ λ υ κ ὅ κ ο υ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκόκουνος ἐπίθ. Κάρπ.

'Εκ τοῦ ἐπι. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ ν ῖ.

'Ο ἔχων γλυκὺν κόκκον, σπόρον: Ρόδια γλυκόκουνα.

γλυκοκουναῶ Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. Θέατρ., 269 Κρη-
τικ. 'Εστ. 2 (1950), 12.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ κ ο υ ν ῶ.

Κινῶ κάτι κατὰ τρόπον ἥπιον, ἀπαλόν, γλυκὺν ἐνθ' ἄν.:
"Εβλεπε δεξιά ζερβὰ τίς στάμνες νὰ γλυκοκουνοῦνται 'ς τὸ
σομάρι καὶ τίς μακάριζε (σομάρι = σαμάρι) Κρητικ. 'Εστ.,
ἐνθ' ἄν. Γλυκοκουνεῖ πάλι τὸ κεφάλι, σὰ γιά νὰ τὴν καλη-
μερίση κι ἄλλη μὲ Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόκουπα ἡ, ἐνιαχ. γλυκόκουπ-ῆα Κῶς (Καρδάμ.
Πυλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς, ὡς οὐς. λαμβανόμενον, καὶ τοῦ
οὐς. κ ο ὑ π α.

